



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ch. T. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č. j. MV-1240-5/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č. j. MV-1240-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2015, č. j. OAM-40936-11/DP-2014, kterým žalovaný podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečně přezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném v ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zatížené vadou nezákonnosti.
3. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutečný stav věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Rovněž namítal, že se žalovaný podle jeho názoru v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou vytykající správnímu orgánu I. stupně nedostatečné zjištění skutečného stavu věci. Žalobce poukázal na skutečnost, že důvod, pro který bylo vydání povolení k pobytu zamítnuto, vyžaduje ze strany správního orgánu prokázání naplnění podmínky, že cizinec je zařazen do Schengenského informačního systému smluvních států (dále jen „SIS“). Žalobce trval na tom, že existence této klíčové podmínky nebyla správním orgánem i. stupně doložena. Žalobce podotkl, že správní orgány stavěly své rozhodnutí na rozsudcích z Rakouské republiky, aniž by doložily, že by byl stále zařazen do SIS. Žalobce uvedl, že správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že je veden v SIS. K tomu žalobce doplnil, že od údajné trestné činnosti uplynulo několik let, v mezidobí žil spořádaným způsobem života, oženil se a neporušil žádný zákon.
4. Vedle toho žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto, že v rámci procesu zápisu do informačního systému bylo žalobci ze strany Rakouské republiky plně umožněno uplatnění jeho práv. Žalobce tvrdil, že proces zapsání do SIS nemohl nijak ovlivnit, nemohl se k němu vyjádřit a nevěděl, že je v evidenci veden a z jakého důvodu.
5. V neposlední řadě žalobce namítl zjevnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se domníval, že správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval nedostatečně a povrchně, čímž porušil ustanovení § 3 a § 66 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a zatížil tak prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, kterou žalovaný následně nijak nenapravil. Žalobce připomněl, že v souběžně vedeném řízení o trvalém pobytu přitom došlo v prvním stupni k v podstatě identickému vypořádání se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, přičemž takto odůvodněné rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno pro nedostatečné vypořádání se s otázkou přiměřenosti. Na rozhodnutí žalovaného ve věci trvalého pobytu žalobce následně odkázal.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, a na napadené rozhodnutí je tak nutno pohlížet jako na přezkoumatelné a zákonné. K námitce žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že v předmětné věci byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Dále žalovaný podotkl, že z rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, vyplývá, že žalobci byl uložen trest zákazu pobytu s časovým omezením. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10 let, přičemž tento zákaz byl v souladu se Schengenskou úmluvou spojen s provedením záznamu o odepření vstupu do celého Schengenského prostoru. Žalovaný trval na tom, že žalobce mohl a měl vědět o skutečnosti, že je veden v evidenci SIS. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že žalovaný v předmětném případě nepřiměřený zásah do života žalobce neshledal. Žalovaný zdůraznil, že porušení ustanovení § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu neshledal.

Replika

7. Žalobce v replice poukázal na skutečnost, že vyjádření žalovaného se toliko omezilo na odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného nepřináší žádnou novou argumentaci. Žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

Ústní jednání

8. Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že dle jeho názoru správní orgány nedostatečně vypořádaly otázku nepřiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce. Poukázal na skutečnost, že v téměř totožném řízení vedeném o žádosti žalobce o přiznání trvalého pobytu bylo obdobné zdůvodnění týkající se přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti posouzeno odvolacím orgánem (žalovaným) jako nedostatečné a prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno. Zdůraznil, že žalobce má na území ČR manželku a nezletilé dítě, kterému je 6 let. Dle jeho názoru správní orgány neindividualizovaly předmětná rozhodnutí, neprovedly výslech manželky, ani si nenechaly vypracovat stanoviska OSPOD k otázce zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života manželky a dítěte žalobce. K tomu předložil k založení do spisu kopii sdělení Městského úřadu Kadaň, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 12. 9. 2018, č. j. MÚKK/62048/2018, ve kterém je uvedeno, že o nezletilé dítě se starají manželka žalobce a žalobce společně, dítě je na žalobce zvyklé a chodí do mateřské školky v Kadani. Uvedl, že nezastírá, že se žalobce dopustil trestného činu, ovšem dle jeho názoru od jeho spáchání již uplynula dlouhá doba a bylo povinností správních orgánů za situace, kdy se žalobce choval již řádně posoudit dopad žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Současně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobce v době rozhodnutí byl evidován v systému SIS jako osoba, které nelze povolit pobytu na území států zařazených do Schengenského prostoru. Důvodem pro zařazení do tohoto systému byla skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen v Rakousku a současně mu byl správním rozhodnutím zakázán pobyt na území členských států Schengenského prostoru. Poukázala na skutečnost, že v současné době v systému SIS je zákaz pobytu žalobce evidován až do 18. 12. 2019. Žalobce je tedy stále veden jako osoba, která nemá povolený vstup na území Schengenského prostoru. Poukázala rovněž na skutečnost, že manželka i dítě žalobce mají na území ČR trvalý pobyt a nic nebude bránit žalobci po uplynutí zákazu vstupu na území Schengenského prostoru požádat o pobytový statut za účelem sloučení rodiny. Zdůraznila, že v daném případě převážil veřejný zájem na ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

společnosti spočívající v tom, aby na území ČR nepobývali cizinci páchající trestnou činnost, nad právem žalobce pobývat společně s jeho rodinou na území ČR.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 25. 12. 2009 do 24. 12. 2011. Dne 8. 12. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V průběhu řízení o této žádosti požádal dne 8. 10. 2014 o změnu účelu povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Jako důvod své žádosti uvedl sloučení rodiny s manželkou, která má na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Ze správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. stupně z cizineckého informačního systému dne 8. 10. 2014 zjistil, že žalobce je evidován v systému SIS jako nežádoucí cizinec. V opatření bylo k osobě žalobce uvedeno, že by mu měl být na vnější hranici odmítnut vstup na území, a pokud by byl zajištěn ve vnitrozemí, pak by měl být vyslechnut, a správní orgán by měl kontaktovat národní centrálu SIRENE a další správní orgány za účelem vyhoštění žalobce. Jedná se o podklad založený ve správním spise a evidovaný ve sběrném archu pod číslem 2. Totožná lustrace byla dále správním orgánem i. stupně provedena dne 6. 11. 2014. Jedná se o podklad založený ve správním spise a evidovaný ve sběrném archu pod číslem 7. Z výpisů z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky soud zjistil, že manželka i nezletilá dcera žalobce mají na území České republiky od roku 2013 povolení k trvalému pobytu. Jedná se o podklad evidovaný ve sběrném archu pod číslem 4. Správní orgán I. stupně si dále opatřil překlad protokolárního záznamu a zkráceného vyhotovení rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, z něhož soud zjistil, že žalobce byl odsouzen k 21 měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se zkušební dobou 3 roky, za to, že z České republiky dovezl do Rakouska marihuanu o hmotnosti 7 260 g obsahující minimálně 866 g čisté látky delta-9-THC. Z překladu rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, bylo zjištěno, že žalobci byl uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let. Jedná se o podklad evidovaný ve sběrném archu pod číslem 8. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 10. 2015 bylo zjištěno, že žalobce byl s podklady evidovanými ve sběrném archu pod pořadovými čísly 1–10 seznámen a odmítl se k nim jakkoliv vyjádřit. O žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015, č. j. OAM-40936-11/DP-2014, a to tak, že žádost žalobce zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 12. 11. 2015 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu I. stupně dne 10. 12. 2015 doplnil. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
14. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
15. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen "smluvní stát"), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států; to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.
16. Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný dospěl k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, a to, že došlo k naplnění dikce ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z výpisu z SIS, z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, z rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, a z rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11. Žalovaný trval na tom, že žalobce byl za drogovou trestnou činnost odsouzen k 21 měsícům odnětí svobody a z tohoto důvodu mu byl následně uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let v Schengenském prostoru.
17. Soud konstatuje, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že došlo k naplnění dikce § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu, tedy, že se příslušný pobytový statut cizinci neudělí, pokud je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích. Žalobce v době vedení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání podal žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Za této situace správní orgány dospěly k závěru, že je nutno dikci ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu vyložit tak, že žádost o změnu účelu povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlouhodobého pobytu je nutno zamítnout. Z rozhodnutí žalovaného je tedy patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil.

18. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Věcná správnost těchto závěrů není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí a bude posuzována dále.
19. Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné vypořádání se s touto námitkou v odvolacím řízení.
20. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně v rámci svých úvah vycházeli zejména z výpisu z SIS, z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, z rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, a z rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11. Z uvedených podkladů vyplynulo, že žalobce byl za drogovou trestnou činnost odsouzen k 21 měsícům odnětí svobody a z tohoto důvodu mu byl následně uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let v Schengenském prostoru, a dále že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilého syna, kteří mají na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu se žalovaný zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutečný stav věci, vypsál zjištění ze spisového materiálu a konstatoval, že se s právním závěrem správního orgánu I. stupně ohledně zamítnutí žádosti žalobce shoduje. Žalovaný se tedy otázkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu v předmětné věci v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře zabýval. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány měly k dispozici výpisy z SIS, ve kterých byl žalobce evidován. Ovšem správní orgány se nespokojily s pouhými výpisy z uvedeného systému a zabývaly se otázkou oprávněnosti evidence žalobce v tomto systému co do důvodu zápisu i co do délky trvání evidence žalobce v systému. Za tím účelem si opatřil správní orgán I. stupně úřední předklad protokolárního záznamu a zkráceného vyhotovení rozsudku Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, a rozhodnutí Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11. Z těchto podkladů správní orgány náležitě ověřily důvodnost evidence žalobce v SIS, a náležitě tedy zjistily rozhodný skutkový stav v předmětné věci. Soud proto považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
21. K namítanému nenaplnění a nedoložení splnění podmínky, že byl žalobce zařazen do SIS, soud konstatuje, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně provedl lustraci žalobce v SIS, a to dokonce dvakrát, tj. ve dnech 8. 10. 2014 a 6. 11. 2014. Obě lustrace jsou založeny ve správním spise a zapsány ve sběrném archu pod číslem 2 a 7. Seznámení se s těmito podklady pro rozhodnutí žalobce dne 20. 10. 2015 stvrdil svým podpisem, přičemž se k nashromážděným podkladům odmítl vyjádřit. Z toho lze učinit závěr, že žalovaný měl podklad pro závěr, že žalobce je zařazen v SIS přímo z příslušné evidence, a nikoliv pouze z rakouských rozhodnutí, jak tvrdil žalobce, a žalobce byl s těmito podklady seznámen. Správní orgán I. stupně tedy nepostavil své rozhodnutí pouze na rakouských rozhodnutích, ale opatřil si potřebné podklady z příslušné evidence SIS, a proto soud považuje tuto námitku žalobce za zcela nedůvodnou.
22. Pro úplnost soud podotýká, že proces provedení zápisu údaje o žalobci do SIS na základě výše uvedených rozhodnutí rakouských orgánů není předmětem přezkumu v rámci tohoto soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. K námitce, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost možných důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž se otázkou poměření přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince ve vztahu k veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území pobývat, podrobně zabýval. Nejvyšší správní soud tak například v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34 (dostupný na www.nssoud.cz), konstatoval, že: *„Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“* Soud má za to, že případ popsany v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je příslušný závěrům, jež učinil správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný. K otázce přiměřenosti soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
24. Spolu se žalobcem žije na území České republiky jeho manželka a nezletilá dcera, které zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Rodinné vazby měl správní orgán I. stupně za prokázané. Oproti tomu proti žalobci hovořila jeho trestní minulost spočívající ve spáchání závažné drogové kriminality, již se v minulosti dopustil, a tedy i veřejný zájem na tom, aby cizinci takto závažným způsobem porušující právní normy členského státu Evropské unie na území Evropské unie dále nepobývali. V této souvislosti soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).“*
25. Žalobce byl rozsudkem Zemského trestního soudu Vídeň ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost k 21

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se zkušební dobou 3 roky. Rozhodnutím Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, byl žalobci uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let na území Schengenského prostoru. Na tomto místě s ohledem na poukaz žalobce na odlišné posouzení přiměřenosti zásahu do osobního a rodinného života žalobce v řízení o povolení k trvalému pobytu je nutné zdůraznit, že v předmětné věci byla posuzována žádost žalobce o změnu účelu jeho dlouhodobého pobytu za jeho trvání a nikoli žádost o nový pobyt. Zamítnutí žádosti žalobce tak není spojeno s povinností opustit území České republiky. Lze proto konstatovat, že i stručnější odůvodnění posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ze strany správních orgánů bylo zcela přiměřené významu a důsledkům předmětného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu.

26. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do rodinného a soukromého života žalobce, jeho manželky a jeho nezletilé dcery způsobený výkonem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu považovat za nepřiměřený. Soud dospěl k závěru, že do soukromého a rodinného života žalobce bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledal stejně jako správní orgány přiměřeným.
27. Je tedy správný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v takovém případě je zájem na zamítnutí žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu nadřazen svou povahou zájmům soukromého a rodinného života žalobce.
28. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy České republiky a Evropské unie, nepřekročily svou pravomoc, dbaly o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, zjistily řádně rozhodný skutkový stav, žalobce ve správním řízení náležitě poučily, daly mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedly úvahy, kterými se řídily. Jak soud uvedl výše, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů zamítl žalobci žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i z jakých podkladů a judikatury při své úvaze vycházel.
29. Soud proto v otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce nezjistil žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Vzhledem k výše uvedenému vyhodnotil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal v mezích uplatněných žalobních bodů zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. června 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)